

Sygn. akt I AGa 171/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w (...), Wydział I Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Mazurkiewicz- Talaga

Protokolant: sekretarz sądowy Halszka Mróz

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2021 r. w (...)

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.**

przeciwko (...). (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w B.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt IX GC 79/19

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Małgorzata Mazurkiewicz- Talaga

Umieściła w Portalu Informacyjnym:

Sekretarz sądowy

Karolina Budna

Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

UZASADNIENIE

Pozwem z 16 października 2018r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa” z siedzibą w B.:

1. kwoty 1.400.000 zł z umownymi odsetkami maksymalnymi
 - a. od kwoty 1.000.000 zł od dnia 21 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,

- b. od kwoty 400.000 zł od dnia 15 maja 2013r. do dnia zapłaty,
- 2. kwoty 220.286,06 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat:
 - a. 8.679,03 zł od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
 - b. 75.891,49 zł od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
 - c. 93.397,59 zł od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
 - d. 4.321,73 zł od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
 - e. 39.630,13 zł od dnia 29 grudnia 2016r. do dnia zapłaty,
 - f. 1.544,99 zł od dnia 07 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,
 - g. 900,36 zł od dnia 05 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,
 - h. 1.529,51 zł od dnia 05 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,
 - i. 4.964,79 zł od dnia 14 stycznia 2018r. do dnia zapłaty.

Powód wniósł także o za zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że nabył wierzytelność dochodzoną pozwem od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (uprzednio (...) Spółka ograniczoną odpowiedzialnością spółka jawna, uprzednio (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo akcyjna) na mocy umowy przelewu z dnia 29 marca 2018r. (...) Spółka z o.o. w S. zawiadomiła pozwanego o powyższym przelewie pismem z dnia 25 września 2018r., które to zawiadomienie pozwany odebrał dnia 15 października 2018r.

W dniu 19 grudnia 2018r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 87) sygn. akt IX GNc 1642/18, uwzględniając powództwo.

Pozwany sprzeciwiem z 11 stycznia 2019r. (k. 99-111) zaskarżył nakaz w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.400.000 zł wraz z umownymi odsetkami maksymalnymi od kwoty 1.000.000 zł od dnia 21 grudnia 2011r. do dnia zapłaty i od kwoty 400.000 zł od dnia 15 maja 2013r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 220.286 zł 06 gr wraz z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 8.679 zł 03 gr od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 75.891 zł 49 gr od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 93.397 zł 59 gr od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4.321 zł 73 gr od dnia 21 listopada 2016r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 39.630 zł 13 gr od dnia 29 grudnia 2016r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.544 zł 99 gr od dnia 07 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 900 zł 36 gr od dnia 05 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 1.529 zł 51 gr od dnia 05 stycznia 2017r. do dnia zapłaty,

-od kwoty 4.964 zł 79 gr od dnia 14 stycznia 2018r. do dnia zapłaty.

Kosztami postępowania Sad obciążył w całości pozwanego i z tego tytułu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 91.832 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia Sadu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Dnia 14 marca 2014r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna została przekształcona w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka jawna.

Dnia 03 kwietnia 2017r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka jawna została przekształcona w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

W dniu 20 grudnia 2011r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w S. oraz pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa” z siedzibą w B. zawarli umowę pożyczki.

Zgodnie z § 1 ust. 1 (...) Spółka z o.o. (...) w S. jako pożyczkodawca pożyczył pozwanemu jako pożyczkobiorcy kwotę 1.000.000 zł.

Według § 4 wskazanej umowy pożyczki, pożyczka została udzielona do dnia 20 grudnia 2012r.

W myśl § 3 oprocentowanie kwoty pożyczki wynosi 36 % w stosunku rocznym w okresie od dnia przekazania kwoty pożyczki do dnia wpływu spłaty pożyczki na konto bankowe pożyczkodawcy. Należne odsetki miały być wpłacane na rachunek bankowy pożyczkodawcy do ostatniego dnia roboczego każdego miesiąca.

W myśl § 6 umowy pożyczki, zabezpieczeniem pożyczki jest weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową.

Aneksem nr (...) z 29 grudnia 2011r. do umowy pożyczki z 20 grudnia 2011r. strony umowy postanowiły, że pożyczka jest udzielona do 10 stycznia 2013r.

Aneksem nr (...) z dnia 07 stycznia 2013r. do umowy pożyczki z 20 grudnia 2011r. strony postanowiły, że pożyczka jest udzielona do 31 grudnia 2013r.

W dniu 14 maja 2013r. strony zawarły kolejny aneks - aneks nr (...) - do umowy pożyczki z 20 grudnia 2011r.

Strony dokonały zmiany § 1 pkt 1 umowy w taki sposób, że kwota pożyczki wynosiła 1.400.000 zł, a pozwany miał ją zwrócić w terminie określonym w § 4 umowy, czyli 31 grudnia 2013r.

W dniu 30 grudnia 2013r. strony umowy pożyczki zmieniły ją po raz kolejny, zawierając aneks nr (...) do umowy pożyczki z 20 grudnia 2011r.

W § 3 strony umowy pożyczki ustaliły oprocentowanie kwoty pożyczki na poziomie 24% w stosunku rocznym w okresie od przekazania kwoty pożyczki do dnia wpływu spłaty pożyczki na koto bankowe (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w S..

Wreszcie aneksem nr (...) do umowy pożyczki z 20 grudnia 2011r. strony postanowiły, że pożyczka jest udzielona do 31 grudnia 2017r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 7.063,44 zł netto, tj. 8.688,03 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 22 sierpnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 20 listopada 2016r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 61.700,40 zł netto, tj. 75.891,49 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 22 sierpnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 20 listopada 2016r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 75.933 zł netto, tj. 93.397,59 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 22 sierpnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 20 listopada 2016r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 3.513,60 zł netto, tj. 4.321,73 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 22 sierpnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 20 listopada 2016r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 32.219,62 zł netto, tj. 39.630,13 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 21 grudnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 28 grudnia 2016r.

Pozwany nie złożył skutecznej reklamacji towaru objętego tą fakturą. Towarem tym były farby, kompresor i pistolet. W szczególności pozwany nie złożył skutecznej, terminowej reklamacji odnośnie terminu przydatności tych towarów do użycia.

Po otrzymaniu faktury, w wiadomości email z dnia 21 grudnia 2016r. W. N. (1) zwrócił się do sprzedawcy o wydłużenie terminu płatności do 180 dni.

Dopiero pismem z 14 kwietnia 2017r., w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty należności, pozwany wskazał, że nie składał zamówienia na te towary, że na dzień dostawy zgodnie z treścią faktury przedmiotowe towary były przeterminowane i niezdatne do użytku. W związku z tym odmówił zapłaty należności z tej faktury i wniósł o jej skorygowanie w całości.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 1.264,22 zł netto, tj. 1.554,99 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 28 grudnia 2016 r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 5 stycznia 2017 r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 732 zł netto, tj. 900,36 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 28 grudnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 04 stycznia 2017r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 1243,50 zł netto, tj. 1.529,51 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 28 grudnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 04 stycznia 2017r.

(...) Spółka z o.o. spółka jawna sprzedał i dostarczył pozwanemu towary o wartości 12.633,62 zł netto, tj. 15.539,35 zł brutto. Transakcja ta została objęta fakturą VAT nr (...) z 30 grudnia 2016r. Termin zapłaty oznaczono na dzień 13 stycznia 2017r.

Pozwany pismem z 19 stycznia 2017r. skierowanym do (...) Spółka z o.o. spółka jawna w S. wniósł o wystawienie faktury korygującej do faktury VAT nr (...) z 30 grudnia 2016r.

W dniu 31 marca 2017r. (...) Spółka z o.o. spółka jawna w S. wystawił fakturę – korektę nr (...)(...) do faktury nr (...) z 30 grudnia 2016r., w której obniżono kwotę należności o 8.597,20 zł netto, tj. 10.574,56 zł brutto. W latach 2012-2013 pozwany sprzedał i dostarczył (...) Spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna towary objęte fakturami VAT o numerach: (...).

Faktury te nosiły terminy płatności oznaczone na lata 2012-2013. Z faktur wynika, że obejmują one należności z tytułu umowy sprzedaży.

Pismem z 19 listopada 2018r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu swoich wierzytelności z tytułu dokumentów księgowych w postaci faktur o numerach: (...) z wierzytelnością przysługująca powodowi z tytułu umowy pożyczki.

Kolejno pozwany wystawił w ciężar (...) Spółka z o.o. spółka jawna następujące faktury, mające dokumentować sprzedaż dóbr, a także świadczenie usług:

-Nr (...) z 08 marca 2016r. na kwotę 13.849,80 zł brutto;

-Nr (...) z 24 maja 2016r. na kwotę 2.538,72 zł brutto;

-Nr (...) z 31 marca 2017r. na kwotę 146.692,88 zł brutto.

Pismem z 28 kwietnia 2017r. pozwany złożył (...) Spółka z o.o. oświadczenie o potrąceniu wierzytelności. Pozwany oświadczył, że potrąca przysługujące mu wierzytelności, w łącznej kwocie 163.081,40 zł, z tytułu następujących faktur:

1. Nr (...) z 08 marca 2016r. na kwotę 13.849,80 zł brutto;

2. Nr (...) z 24 maja 2016r. na kwotę 2.538,72 zł brutto;

3. Nr (...) z 31 marca 2017r. na kwotę 146.692,88 zł brutto;

z wierzytelnościami przysługującymi (...) Spółka z o.o. w stosunku do pozwanego, w łącznej kwocie 177.968,11 zł wynikającymi z następujących faktur:

1. Nr FS- (...) z 22 sierpnia 2016r. na kwotę 8.679,03 zł;

2. Nr FS- (...) z 22 sierpnia 2016r. na kwotę 75.891,49 zł;

3. Nr FS- (...) z 22 sierpnia 2016r. na kwotę 93.397,59 zł.

Ponadto pozwany oświadczył, że faktura nr (...) z 21 grudnia 2016r. obejmuje należność za towar, na który pozwany nigdy nie składał zamówienia. Co więcej, w momencie dostawy produkty objęte tą fakturą były przeterminowane i niezdatne do użytku.

Pozwany przedstawił dokumentację, z której wywodził, że w okresie od czerwca 2015r. do listopada 2016r. pozwany wykonał na rzecz (...) Spółka z o.o. spółka jawna usługi związane z organizacją i obsługą importu towarów z C..

Pismem z 31 października 2018r. pozwany wezwał (...) Spółka z o.o. do zapłaty 1.843.054,51 zł stanowiącej wynagrodzenie pozwanego z tytułu wykonanych na rzecz (...) Spółka z o.o. spółka jawna w S. usług związanych z organizacją i obsługą importu towarów w okresie od czerwca 2015r. do listopada 2016r.

W dniu 28 grudnia 2018r. pozwany wniósł do Sądu Rejonowego w (...) wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, oznaczając jako przeciwnika wniosku (...) Spółka z o.o. w S.. Wniosek dotyczył wierzytelności o zapłatę 1.843.054,51 zł stanowiącej wynagrodzenie pozwanego z tytułu wykonanych na rzecz (...) Spółka z o.o. spółka jawna w S. usług związanych z organizacją i obsługą importu towarów w okresie od czerwca 2015r. do listopada 2016r.

Pismem z 10 stycznia 2019r. pozwany złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w kwocie 1.843.054,51 zł, stanowiącej wynagrodzenie pozwanego z tytułu wykonanych na rzecz (...) Spółka z o.o. spółka jawna w S. usług związanych z organizacją i obsługą importu towarów w okresie od czerwca 2015r. do listopada 2016r. z wierzytelnością przysługująca (...) Spółka z o.o. wynikającą z umowy pożyczki z 20 grudnia 2011r.

W dniu 29 marca 2018r. (...) Spółka z o.o oraz powód (...) Spółka z o.o. zawarli umowę przelewu wierzytelności.

Z § 1 wynika, że przedmiotem umowy cesji są wierzytelności wynikające z następujących dokumentów:

- 1) Z umowy pożyczki z 20 grudnia 2011r. wraz z aneksami (...) w kwocie 1.400.000 zł wraz z odsetkami umownymi wynoszącymi 24% rocznie;
- 2) Z faktur VAT zgodnie z załącznikiem nr (...) na kwotę 230.869,62 zł.

W § 3 zastrzeżono, że (...) Spółka z o.o. w S. przenosi na pozwanego wierzytelności wraz z wszelkimi związanymi z nimi prawami, w tym także roszczenia o zapłatę oprocentowania wynikającego z umów pożyczki oraz odsetek. Wierzytelność przeszła już w dniu zawarcia umowy cesji.

Na rozprawie w dniu 27 stycznia 2020 r. (k. 595-603) Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania w charakterze strony powodowej wiceprezesa zarządu powoda A. W. z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo. Ponadto Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do złożenia tłumaczenia przysięgłego na język polski dokumentów powołanych jako dowody, a sporządzonych w języku obcym z karty 137-287. W ocenie Sądu treść merytoryczna wskazanych dokumentów (były to invoice- rachunki, faktury) nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast oznaczenia ramowe tych dokumentów, nazwy firm, daty, kwoty, ilości były dla Sądu czytelne i zupełnie wystarczające dla poczynienia ustaleń w rozpatrywanej sprawie. Zobowiązanie strony pozwanej do przetłumaczenia tych dokumentów na język polski przez tłumacza przysięgłego spowodowałoby zbędne przedłużenie postępowania i znaczące podwyższenie jego kosztów. Sąd oddalił także wnioski strony pozwanej z pisma z 11 marca 2019r. o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego i o zobowiązanie powoda do przedstawienia rejestru faktur VAT za lata 2016 -2017. W ocenie Sądu dowody te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z dyspozycją art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu mogą być jedynie okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Co do rejestru VAT- to należy dodać, że skoro pozwany nie przedstawił dowodu dostarczenia towaru, objętego jego fakturami, przedmiotowy wniosek stanowił próbę przerwania na drugą stronę ciężaru dowodu okoliczności, której udowodnienie leży po stronie pozwanego. W szczególności zaś zbędna była opinia biegłego na okoliczność ustalenia wartości należnego pozwanemu wynagrodzenia z tytułu magazynowania towarów. W ocenie Sądu dowód ten był zbędny. Ustalenie tej okoliczności nie było konieczne z tego względu, że zdaniem Sądu pozwany nie udowodnił, że świadczył te usługi i w jakim rozmiarze. Sam pozwany twierdził, że strony nie zawarły w tym zakresie żadnej umowy. Nie zostało też dowiedzione, jakie towary, w jakiej dokładnie ilości i asortymencie pozwany przechowywał. Zeznania świadków na ten temat były bardzo ogólnikowe i nieprecyzyjne. Brak było zatem możliwości określenia tych danych w ewentualnym zapytaniu do biegłego.

Powyższy stan sprawy Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron, dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz zeznań świadków i stron.

Zgodnie z art. 229 k.p.c. fakty przyznane nie wymagają dowodu, o ile przyznanie nie budzi wątpliwości. Natomiast według art. 230 k.p.c. Sąd może uznać za niezaprzeczone okoliczności, co do których strona się nie wypowiedziała.

Sąd uznał za podstawę do ustalania faktów w niniejszym procesie dokumenty zebrane w aktach. Dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). Dokumenty prywatne stanowiły natomiast stosownie do treści 245 k.p.c. dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. P. (k. 572-574). Świadek pracowała i pracuje obecnie na pół etatu w spółce obecnie (...) Spółka z o.o.. Świadek była dyrektorem finansowym. Świadek kontrolowała potrącenia, jakie były składane przez pozwanego. Świadek potwierdził okoliczności uzasadniające wystawienie faktury VAT nr (...) z 22 sierpnia 2016r.

Sąd uznał za nieprzydatne zeznania świadka R. T. (k. 574-575). Świadek pracował w przedsiębiorstwie pozwanego jako handlowiec przez 10 lat od 2008r. do 2018r. Pomimo to świadek nie miał wiedzy o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd uznał za nieprzydatne zeznania świadka J. T. (k. 575-576). Świadek współpracował z pozwanym w latach od 2013r. do 2017r. w (...) Spółka z o.o., spółka komandytowa, w której od 2017r. jest członkiem zarządu komplementariusza, a wcześniej był pracownikiem - menadżerem. Pomimo to świadek nie miał wiedzy o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie brał udziału w rozliczeniach stron i w uzgodnieniach na temat współpracy. Świadek organizował transporty towarów z C. i Bangladeszu bezpośrednio do W., jednak nie rozróżniał różnych postaci firm (...).

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom świadka A. S. (k. 576-577). Świadek od 2010r. do marca 2019r. pracował w spółce pozwanej jako magazynier. Świadek co do zasady potwierdził okoliczności magazynowania, które objęła faktura VAT nr (...) z 31 marca 2017r., jednak nie umiał podać dokładnych danych na ten temat. Zeznał, że były magazynowane towary na przełomie 2015-2016 roku, podał przykładowo, że były to różne „rzeczy ogrodowe”, a także wanny jacuzzi, itd., te towary „były rok, półtora”. Zeznania te zatem były bardzo nieprecyzyjne, nie pozwalające na poczynienie dokładnych ustaleń, jakie towary, ile, w jakim okresie były magazynowane u pozwanego i czyją były one własnością. Sąd nie dał wiary świadkowi w zakresie okoliczności, kiedy miałyby dojść do przeterminowania towarów objętych fakturą nr (...) z 21 grudnia 2016r. (k. 68). Zeznania świadka w tym zakresie były wewnętrznie sprzeczne, a w konsekwencji niewiarygodne. Zeznał, że tynki były przeterminowane jak już przyjechały, jednak nie umiał określić, kiedy przyjechały one do pozwanego, ponadto w treści faktury wymieniono farby, kompresor i pistolet, zaś świadek mówił o tynkach. Przy tym świadek nie pamiętał, o jakie długości terminów chodziło. W dalszej części zeznań świadek stwierdził, że to były towary na zamówienie W. i termin przydatności do użycia upłynął podczas magazynowania. Powyższe okoliczności wskazują, że świadek tak naprawdę nie pamiętał dokładnie omawianych okoliczności i Sąd powziął wątpliwość co do wiarygodności zeznań tego świadka.

Sąd uznał za nieprzydatne zeznania świadka B. Ś. (k. 577-578). Świadek prowadzi biuro rachunkowe, które współpracuje z pozwanym. Pomimo to świadek nie miał wiedzy o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Rolą świadka było jedynie przygotowanie dokumentów w oparciu o analizę dokumentów finansowo-księgowych, szczególnie zestawień, sald i bilansu. Stąd brak wiedzy merytorycznej na temat relacji i współpracy stron.

W znacznej mierze Sąd uznał za nieprzydatne zeznania świadka P. Ł. (k. 578-579). Świadek pracuje w firmie Przedsiębiorstwo Handlowo - Produkcyjne (...). Pomimo to świadek nie miał wiedzy o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Świadek jedynie naprowadził okoliczność, że w przedsiębiorstwie (...), w którym pracuje jako kierownik placu, w latach 2015-2016 zmagazynowano towary, jakie były sprowadzane z C. dla pozwanego (...) V., który był ich importerem. Były to deski tarasowe, tekstylia, szmatki, wanny jacuzzi itd.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka I. J. (k. 596). Świadek pracuje w spółce (...) Spółka z o.o. jako asystentka prezesa, którym jest D. W.. Chociaż zeznania świadka potwierdziły wykonywanie przez pozwanego na rzecz (...) Spółka z o.o. spółka jawna usług związanych z organizacją i obsługą importu towarów z C., to jednak świadek nie posiadał szczegółowej wiedzy na ten temat, nie pamiętała szczegółów tej współpracy, nie wiedziała, czy pozwana spółka wywiązała się z tej współpracy. Chociaż to do świadka przychodziły dokumenty rozliczeniowe, świadek nie sprawdzała ich merytorycznej zasadności, lecz przekazywała je do Prezesa zarządu.

Sąd uznał za nieprzydatne zeznania świadka M. D. (k. 596-597). Świadek pracuje w Przedsiębiorstwie Handlowo - Produkcyjnym (...) Spółka z o.o. od 1993r. jako kierowca. Świadek nie miał szczegółowej wiedzy o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Pracując jako kierowca dla jednego z przedsiębiorstw (...) potwierdził, że część transportów z C. przyjeżdżała bezpośrednio do W., część do pozwanego, jednak zeznania te były bardzo ogólnikowe i nieprecyzyjne.

Sąd uznał za nieprzydatne zeznania świadka Ł. K. (k. 597-598). Świadek jest wiceprezesem zarządu spółki (...). Pomimo to świadek nie miał wiedzy o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Odwołał się do ustaleń z R. T., nie potrafił odpowiedzieć, jaką rolę w działalności importu towarów z C. odegrała pozwana spółka.

Sąd uznał za nieprzydatne zeznania świadka D. W. (k. 598-600). Świadek pełni funkcję prezesa zarządu w spółce (...). Pomimo to świadek nie miał wiedzy o okolicznościach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zeznania te, choć potwierdziły współpracę stron, także cechował duży stopień ogólności, szczegółów tej współpracy świadek nie pamiętał. Przedstawił swoją współpracę z R. T. oraz kulisy jej zakończenia.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wiceprezesa zarządu wspólnika pozwanego W. N. (1) (k. 600-601). Sąd nie dał wiary co do okoliczności, aby umowa pożyczki z 2011r. była w rzeczywistości zaliczką. W tym zakresie zeznania te były sprzeczne z dokumentem umowy stron, nadto nie znalazły potwierdzenia w żadnym innym dowodzie zaoferowanym przez strony i jako takie były one odosobnione i stąd niewiarygodne. Pozostałe zeznania dotyczące współpracy i rozliczeń stron Sąd uznał za subiektywną interpretację wydarzeń przez reprezentującego stronę pozwaną W. N. (1).

W rozpoznanej sprawie powód domagał należności z tytułu umowy pożyczki w wysokości 1.400.000 zł, a także zapłaty kwoty 220.286,06 zł za sprzedane towary.

Pozwany bronił się zarzutem braku legitymacji czynnej powoda, podnosząc, że powód nie przestawił dokumentu świadczącego o nabyciu wierzytelności. Ponadto pozwany zarzucił, że wierzytelności objęte pozwem nie istnieją z uwagi na ich umorzenie na skutek trzech potrąceń wzajemnych wierzytelności pozwanego. Ponadto pozwany zakwestionował roszczenie z faktury nr (...). Co do kwestii żądania odsetkowego, pozwany podniósł, że skoro powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych, Sąd zasądzając w nakazie zapłaty odsetki ustawowe za opóźnienie, wyszedł ponad żądanie pozwu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwanego, w pierwszej kolejności sąd I instancji zbadał, czy powód miał legitymację procesową do występowania w niniejszej sprawie. Pozwany słusznie wskazywał w sprzeciwie, że powód nie złożył przy pozwie dokumentu potwierdzającego nabycie przedmiotowej wierzytelności przez powoda od (...) Spółka z o.o. Powód w odpowiedzi na sprzeciw wraz z pismem procesowym z dnia 13 lutego 2019r. przedłożył umowę cesji wierzytelności z dnia 29 marca 2018r. (k. 499), z której treści jednoznacznie wynika, że powód nabył przedmiotową wierzytelność od wierzyciela pierwotnego. Strony umowy przelewu wierzytelności precyzyjnie określiły dłużnika i przenoszone wierzytelności (§ 1). Pozwany dokumentu tego nie zakwestionował. W ten sposób zatem powód wykazał swoją legitymację czynną. Dodatkowo biorąc pod uwagę zarzut pozwanego, powód przedłożył także właściwe pełnomocnictwo procesowe do występowania w niniejszej sprawie stającego pełnomocnika (k. 498).

Przechodząc do omówienia podniesionych przez pozwanego zarzutów potrącenia, zdaniem Sądu pozwany nie udowodnił skuteczności potrąceń z dnia 19 listopada 2018r., 10 stycznia 2019r. i 28 kwietnia 2017r. z wierzytelnościami powoda dochodzonymi w rozpatrywanej sprawie

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanego, zgodnie z którym dochodzona przez powoda wierzytelność została skutecznie potrącona pismem z 19 listopada 2018r. (k. 133-135) w zakresie kwoty 346.627 zł 83 gr.

Instytucja potrącenia została uregulowana w art. 498 i nast. kodeksu cywilnego. Według art. 498 § 1 k.c. dla dokonania skutecznego potrącenia konieczne jest spełnienie następujących przesłanek: dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, obie wierzytelności są wymagalne, obie wierzytelności mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

W art. 513 § 2 k.c., w razie cesji wierzytelności, przyznano dłużnikowi prawo potrącenia wierzytelności, która mu przysługuje względem zbywcy.

Powód podniósł zarzut bezskuteczności potrącenia z dnia 19 listopada 2018r., którym pozwany objął wierzytelność z tytułu sprzedaży towarów w latach 2012 i 2013 opisaną w sześciu fakturach VAT o numerach: (...), powołując się na przedawnienie przedstawionych do potrącenia roszczeń.

Potrącenie wierzytelności przedawnionej reguluje art. 502 k.c. Zgodnie z tym przepisem „Wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło”. Z faktur obejmujących należności przedstawione do potrącenia wynika, że ich źródłem była umowa sprzedaży. Dla roszczeń z umów sprzedaży, w art. 554 k.c., przewidziano szczególny termin przedawnienia wynoszący 2 lata. Faktury przedstawione do potrącenia miały termin płatności w latach 2012-2013, natomiast pismo zawierające oświadczenie o potrąceniu opatrzone datą 19 listopada 2018r. W konsekwencji dwuletni termin przedawnienia upłynął jeszcze przed złożeniem tego oświadczenia. Wierzytelności pozwanego były więc przedawnione już w momencie złożenia oświadczenia o potrąceniu, wobec czego oświadczenie o potrąceniu z dnia 19 listopada 2018r. nie może być uznane za skutecznie złożone.

Kolejno za bezskuteczne Sąd uznał oświadczenie pozwanego o potrąceniu wierzytelności w kwocie 1.843.054,51 zł z 10 stycznia 2019r. (k. 457-458). Przedstawione do potrącenia wierzytelności stanowiły zdaniem pozwanego wynagrodzenie za świadczone usługi. Z dyspozycji art. 750 k.c. wynika obowiązek stosowania do umów o świadczenie usług, umów o zleceniu, o ile brak jest innych uregulowań. W art. 751 pkt 1 k.c. postanowiono, że roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju, przedawniają się z upływem lat dwóch. Omówione usługi zostały objęte fakturami wystawionymi w okresie od czerwca 2015r. do listopada 2016r. W konsekwencji roszczenia te przedawniły się najpóźniej w listopadzie 2018r. W momencie składania oświadczenia o potrąceniu w dniu 10 stycznia 2019r. wierzytelności te były już więc przedawnione, wobec czego, na mocy art. 502 k.c., oświadczenie o potrąceniu było bezskuteczne. Kwestia dopuszczalności potrącenia wierzytelności przedawnionej została już omówiona powyżej.

Bieg terminu przedawnienia nie został przerwany przez złożenie wniosku o zawieszenie do próby ugodowej, gdyż wniosek ten został złożony dopiero 28 grudnia 2018r. Ponadto wniosek o zawieszenie do próby ugodowej nie zawiera precyzyjnego omówienia wierzytelności, których dotyczy. Wniosek nie wskazuje nawet numerów faktur. W doktrynie panuje stanowisko, że dla przerwania biegu przedawnienia poprzez złożenie wniosku o zawieszenie do próby ugodowej, konieczne jest precyzyjne oświadczenie wierzytelności w tym wniosku.

Powyższe oświadczenie o potrąceniu z dnia 10 stycznia 2019r. było też bezskuteczne z innej przyczyny, a mianowicie pozwany nie wykazał, że przedstawiona do potrącenia wierzytelność była wierzytelnością istniejącą we wskazanych rozmiarze i że w ogóle wierzytelność taka po stronie pozwanego powstała. Pozwany sam potwierdził, że strony nie zawarły pisemnej umowy, na podstawie której pozwany miał w okresie czerwiec 2015r-listopad 2016r. świadczyć na rzecz Spółki (...) usługi związane z organizacją i obsługą towarów. Brak było też innych dowodów, by do zlecenia świadczenia tego rodzaju usług odpłatnie doszło i by pozwany usługę takie wykonywał w rozmiarze pozwalającym na naliczenie tak wysokiego wynagrodzenia. W szczególności brak było zleceń, pełnomocnictw, dokumentów przyjęć towarów, dokumentów magazynowych, upoważnień do obsługi celnej i tym podobnych dokumentów. Przesłuchani świadkowie, choć potwierdzili, że strony współpracowały ze sobą, jak można wnioskować- na wielu płaszczyznach – to jednak nie potwierdzili szczegółów tej współpracy i przede wszystkim – jej warunków i rozmiarów. W tym stanie rzeczy, skoro pozwany nie udowodnił, by przysługiwała jemu wymagalna wierzytelność w kwocie 1.843.054,51 zł za świadczenie wskazanych usług, złożony zarzut potrącenia okazał się bezskuteczny.

Za nieskuteczne Sąd uznał także trzecie oświadczenie o potrąceniu, złożone przez pozwanego, zawarte w piśmie z 28 kwietnia 2017r. Potrącenie to dotyczyło wierzytelności z trzech faktur pozwanego z 2016r. i 2017r. w łącznej kwocie 163.081,40 zł, z tytułu następujących faktur: Nr (...) z 08 marca 2016r. na kwotę 13.849,80 zł brutto; (...) z 24 maja 2016r. na kwotę 2.538,72 zł brutto i Nr (...) z 31 marca 2017r. na kwotę 146.692,88 zł brutto. Pozwany oświadczył o potrąceniu swoich wierzytelności z wierzytelnościami przysługującymi (...) Spółka z o.o. w stosunku do pozwanego,

w łącznej kwocie 177.968,11 zł wynikającymi z następujących faktur: Nr (...) z 22 sierpnia 2016r. na kwotę 8.679,03 zł; Nr FS- (...) z 22 sierpnia 2016r. na kwotę 75.891,49 zł i Nr FS- (...) z 22 sierpnia 2016r. na kwotę 93.397,59 zł.

Powód zaprzeczył, by wierzytelności pozwanego istniały. Wobec tego pozwany winien przedstawić materiał dowodowy, na podstawie którego okoliczności te mogłyby zostać szczegółowo ustalone. Jak wynika z omówionego powyżej art. 498 § 1 k.c., w celu dokonania potrącenia, obie strony muszą być względem siebie wierzycielami i dłużnikami. Z przedstawionego przez pozwanego materiału dowodowego nie wynika, aby był on wierzycielem (...) Spółka z o.o. Samych faktur bowiem, nie podpisanych przez kontrahenta, w profesjonalnym obrocie gospodarczym w tej sprawie nie można uznać za wystarczający dowód spełnienia świadczenia. W celu wykazania spełnienia świadczenia pozwany powinien był przedstawić także inne dowody, np. umowę stron z określonymi warunkami współpracy (pozwany nie powoływał się na istnienie takiej umowy, a przesłuchane osoby okoliczności istnienia takiej umowy nie potwierdziły), dowód dostarczenia towaru lub choćby korespondencję e-mail. Dowody takie nie zostały dostarczone, a Sąd powziął wątpliwość, czy te transakcje rzeczywiście miały miejsce. W tym stanie rzeczy także i to oświadczenie o potrąceniu Sąd uznał za bezskuteczne.

Sąd uznał także za niewiarygodne zarzuty pozwanego w stosunku do faktury nr (...). Pozwany zarzucał, że nie zamawiał towarów objętych tą fakturą, a ponadto w momencie dostawy produkty te były przeterminowane i niezdatne do użytku. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, że produkty objęte tą fakturą były faktycznie przeterminowane i niezdatne do użytku. Pozwany mógł skorzystać z uprawnień z tytułu rękojmi, ustanowionych w art. 556 k.c., ale tego nie zrobił. W celu skorzystania z tych uprawnień, w myśl art. 563 § 1 k.c., konieczne jest niezwłoczne zawiadomienie sprzedającego o wadzie rzeczy. Tymczasem pozwany nie wykazał, aby chociaż wszczął odpowiednią procedurę. Pozwany nie złożył skutecznej reklamacji towaru objętego tą fakturą. Towarem tym były farby, kompresor i pistolet. W szczególności pozwany nie złożył skutecznej, terminowej reklamacji odnośnie terminu przydatności tych towarów do użycia. Wręcz przeciwnie, po otrzymaniu faktury, w wiadomości email z dnia 21 grudnia 2016r. W. N. (1) zwrócił się do sprzedawcy o wydłużenie terminu płatności do 180 dni. Dopiero pismem z 14 kwietnia 2017r., w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty należności, pozwany wskazał, że nie składał zamówienia na te towary, że na dzień dostawy zgodnie z treścią faktury przedmiotowe towary były przeterminowane i niezdatne do użytku. W związku z tym odmówił zapłaty należności z tej faktury i wniósł o jej skorygowanie w całości. Z powyższego postępowania pozwanego wynika, że otrzymał przedmiotowe towary oraz fakturę, określającą warunki sprzedaży. Skoro zaś nie skorzystał z rękojmi we właściwym czasie i we właściwy sposób, utracił uprawnienia z niej płynące. Tym samym pozwany jest zobowiązany do zapłaty należności tytułem zapłaty za towar opisany we wskazanej fakturze nr (...), a jego zarzuty w tym zakresie okazały się bezzasadne.

Reasumując, sąd I instancji wskazał, że pozwany składając kolejne trzy oświadczenia o potrąceniu swych wierzytelności z wierzytelnościami powoda objętymi pozwem, dokonał tym samym uznania wierzytelności powoda. Skoro zaś, jak wskazano wyżej, oświadczenia o potrąceniu okazały się bezskuteczne, Sąd w wyroku w całości uwzględnił roszczenie powoda.

Kwota zasądzona w pkt I wyroku stanowi sumę kwoty pożyczki, do zwrotu której pozwany był zobowiązany na mocy umowy z 20 grudnia 2011r. oraz aneksu nr (...) z 14 maja 2013r. wraz z odsetkami. Sąd kierował się w tym zakresie postanowieniami umowy pożyczki. Umowa pożyczki została uregulowana w art. 720 i nast. kodeksu cywilnego. Obowiązkiem poprzednika prawnego powoda, jako udzielającego pożyczkę, było przenieść na własność pozwanego kwotę 1.400.000 zł. Poprzednik prawny powoda wykonał swoje zobowiązanie. Obowiązkiem pozwanego było zwrócić otrzymaną kwotę. Pozwany nie wykonał swojego zobowiązania.

Kwota zasądzona w pkt II jest sumą niespłaconych należności wynikających z faktur. Należności te wynikały z umów sprzedaży. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c., obowiązkiem powoda i jego poprzedników prawnych było przenieść na pozwanego własność rzeczy. Pozwany powinien był natomiast rzeczy te odebrać i zapłacić cenę. Pozwany uchybił swojemu zobowiązaniu.

Art. 455 k.c. stanowi „Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.”. Wnioskując a contrario z tego przepisu, jeśli termin spełnienia świadczenia został oznaczony, to dłużnik powinien spełnić świadczenie w tym terminie.

W niniejszej sprawie pozwany nie zakwestionował daty i sposobu naliczania odsetek od kwoty pożyczki. Sąd nie uczynił tego z urzędu, wobec czego zasądził jak w pozwie. Pozwany wskazywał, że skoro powód wnosil o zasądzenie odsetek ustawowych, Sąd wyszedł ponad żądanie, zasądzając odsetki ustawowe za opóźnienie. W art. 481 § 1 k.c. przyznano wierzycielowi prawo domagania się odsetek za opóźnienie od dłużnika, który dopuścił się opóźnienia. Wysokość odsetek reguluje art. 481 § 2 k.c., który w obecnym stanie prawnym stanowi, że należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Trzeba przy tym wskazać, że zarówno według poprzedniego stanu prawnego, jak i obecnego, odsetki ustawowe znajdują oparcie w art. 481 kc, są to odsetki ustawowe za czas opóźnienia, a ich wysokość jest regulowana przez ustawę.

W rozpoznanej sprawie termin zapłaty należności z tytułu sprzedaży towarów pozwanemu został określony w tych fakturach. Pozwany powinien spełnić świadczenie we wskazanych w nich terminach.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo okazało się uzasadnione w całości, wobec czego pozwany powinien ponieść całość kosztów postępowania. Na koszty postępowania złożyły się opłata od pozwu w wysokości 81.015 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda 10.800 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Wysokość opłaty od pozwu wynika z art. 13 ust. 1 w zw. z art. 21 Ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Na podstawie art. 15 w zw. z art. 4 Ustawy z dnia 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2019.1469 z dnia 06 sierpnia 2018r.) Sąd zastosował przywołane przepisy w brzmieniu sprzed 21 sierpnia 2019r. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wynika z § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dnia 05 listopada 2015r. z późn. zm.).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany . Apelujący zaskarżył wyrok w całości , podnosząc zarzuty:

1) Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 502 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wierzytelności przedstawione przez pozwaną do potrącenia w wysokości 346.627,83 zł oraz 1.843.053,51 zł były przedawnione w momencie złożenia oświadczeń o potrąceniu w dniach 19 listopada 2018 r. oraz 10 stycznia, wobec tego oświadczenia te o potrąceniu nie mogą zostać uznane za skutecznie złożone, podczas gdy prawidłowe zastosowanie tego przepisu powinno prowadzić do wniosku, że fakt przedawnienia wierzytelności w momencie składania oświadczenia o potrąceniu nie ma znaczenia w zakresie oceny jego skuteczności, gdyż wierzytelność przedawniona w momencie składania oświadczenia może być skutecznie potrącona, jeśli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe przedawnienie nie nastąpiło;

2) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez dokonanie błędnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny dowód w postaci zeznań świadków R. T., J. T., A. S., B. Ś., P. Ł. M. D., Ł. K., D. W., W. N. (1) poprzez uznanie tych zeznań za nieprzydatne lub niewiarygodne co skutkowało nieustaleniem faktów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a zatem faktu wykonywania przez pozwanego na rzecz poprzednika prawnego powoda od czerwca 2015 r. do listopada 2016 r. usług związanych z obsługą importu towarów z C., świadczeniem usług magazynowania, wykonywaniem odpłatnych dostaw towarów;

3) nadto w apelacji pozwany podniósł zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewszechstronne rozważenie materiału dowodowego i poczynienie sprzecznych z nim ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że wierzytelność strony pozwanej w kwocie 1.843.054,51 zł była wierzytelnością nieistniejąca i pozwana nie wykazała, aby rzeczywiście świadczyła dostawy i usługi magazynowania oraz, że wierzytelność pozwanej w wysokości 1.843.054,51

zł przedawniła się najpóźniej w listopadzie 2018 r. podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego wynika, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się dopiero 3 w maju 2018 r.; (zarzuty w pkt 3 i 4);

4) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez pominięcie przez Sąd wniosku pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego i zobowiązanie powoda do przedstawienia rejestru faktur VAT za lata 2016 r. -2017, gdyż dowody te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skutkiem czego nieustalenie przez Sąd następujących faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy tj. wysokości należnego pozwanemu wynagrodzenia oraz dostarczenia przez pozwaną towarów objętych wystawionymi przez nią fakturami.

Z uwagi na powyższe pozwany wniósł o:

1) na podstawie art. 380 k.p.c. oraz art. 381 i 382 k.p.c. rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji z dnia 27 stycznia 2020 r. pomijającego wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego i zobowiązanie powoda do przedstawienia faktur VAT za lata 2016 – 2017 oraz przeprowadzenie powyższych dowodów przez Sąd I instancji;

2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa;

3) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,

ewentualnie o uchylene wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski, które Sąd Apelacyjny w całości przyjmuje jako własne, co czyni zbędnym ponowne ich powoływanie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego, albowiem ich ocena w aspekcie poprawności ustaleń faktycznych pozwoli na prawidłową ocenę trafności zastosowania przepisów prawa materialnego, stwierdzić należało, że nie zasługiwały one na uwzględnienie. Przede wszystkim wskazać należy, że dokonana w apelacji w związku z podniesionym zarzutem naruszenia prawa procesowego interpretacja zeznań wskazanych w niej świadków jest wyłącznie wyrazem ich subiektywnej oceny wynikającej z prezentowanego w toku procesu stanowiska strony pozwanej, co do istnienia wzajemnych wierzytelności, których powstanie nie zostało poparte żadnymi dowodami.

Wprawdzie z zeznań świadków wynika, że strony współpracowały ze sobą, lecz zeznania te były na tyle ogólnikowe, że na ich podstawie nie można poczynić jakichkolwiek szczegółowych ustaleń co do zakresu współpracy stron i ich wzajemnych rozliczeń, a w konsekwencji istnienia i wysokości wierzytelności pozwanego wobec strony powodowej. Jedynie zeznania wiceprezesa zarządu wspólnika pozwanego W. N. (2) wyróżniały się swoją kategorycznością, lecz Sąd I instancji dokonał ich prawidłowej oceny, stwierdzając, że zeznania tego świadka co do rozliczeń stron i współpracy stanowiły subiektywną interpretację wydarzeń reprezentującego stronę pozwaną W. N. (1), zaś w części były sprzeczne z dokumentem umowy pożyczki zawartej między stronami. Wskazać należy, że W. N. (1) z racji swojego stanowiska był bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem na korzyść strony pozwanej. Pozwany wprawdzie przedłożył szereg dokumentów, z których wynika, że import z C. miał miejsce zaś jako odbiorca wskazany jest podmiot (...) sp. z o.o. sp.

j, to bezpośrednio z tych dokumentów nie sposób wywodzić faktu, że pozwany posiada wobec powoda jakiegokolwiek wiarytelności.

Wskazać należy, że stosownie do treści przepisu art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. jest naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych, praktycznych związków przyczynowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Zwalczanie ustaleń faktycznych Sądu i związanej z tym oceny materiału dowodowego może następować tylko poprzez argumenty natury jurystycznej, wykazanie jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności lub mocy dowodowej lub niesłusznie im ją przyznając, a takowych apelacja nie zawiera.

Zaznaczyć należy, że ustalenia faktyczne są konsekwencją uprzedniego dopuszczenia określonych dowodów, ich przeprowadzenia i następnie oceny. Stąd też nie jest uprawnione w ramach omawianego zarzutu odwoływanie się do stanu faktycznego, jaki w ocenie skarżącej winien w sprawie być ustalony, czy nawet jak wynika z treści apelacji ostatecznie został ustalony. Konieczne jest konkretne wskazanie w czym skarżący upatruje wadliwości oceny dowodów dokonanej przez Sąd, precyzyjne wskazanie uchybień w tym zakresie, wskazanie, które z przedstawionych wyżej zasad rządzących tą oceną zostały naruszone i w jaki sposób.

Bez względu na powyższe wspomnieć należy, iż uwzględniając zgromadzony materiał dowodowy omawiany zarzut nie podważa skutecznie ustalonych przez Sąd Okręgowy faktów, a w rzeczywistości jest on w stosunku do nich wyłącznie polemiczny, będący wyrazem bardzo subiektywnej oceny toku postępowania przed sądem I instancji.

Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego. Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń sądu drugiej instancji, nie narusza ani reguł logicznego myślenia, ani zasad doświadczenia życiowego, czy właściwego kojarzenia faktów. Sąd Okręgowy zebrał i rozważył dowody oraz ocenił je w sposób nie naruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Nie ma podstaw by podważać adekwatność dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów. Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów, a w dalszej kolejności skonfrontował z pozostałym materiałem. Pisemne motywy wyroku w należyty sposób wskazują na to, jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz na jakich dowodach Sąd się oparł przy jego ustalaniu.

Słusznie Sąd I instancji uznał, że pozwany nie udowodnił skuteczności potrąceń z dnia 19 listopada 2018 r., 10 stycznia 2019 r. oraz 28 kwietnia 2017 r. z wiarytelnościami powoda dochodzonymi w rozpatrywanej sprawie, albowiem nie udowodnił ich powstania, jednakże zauważyć należy, że pozwany w apelacji przedstawił prawidłowe stanowisko w zakresie wykładni przepisu art. 502 k.p.c. oraz zastosowania tego przepisu.

Sąd Okręgowy wskazał, że oświadczenie powoda z dnia 19 listopada 2018 r. o potrąceniu wiarytelności było nieskuteczne wobec upływu dwuletniego terminu przedawnienia jeszcze przed złożeniem tego oświadczenia, gdyż przedstawione do potrącenia faktury miały termin płatności w latach 2012- 2013 r., a zatem rzekome wiarytelności

pozwanego były przedawnione już w momencie złożenia oświadczenia o potrąceniu z dnia 19 listopada 2018 r. Tożsamą argumentację Sąd I instancji zastosował co do oświadczenia o potrąceniu z dnia 10 stycznia 2019 r. w kwocie 1.843.054,51 zł Sąd uznał, że przedstawione do potrącenia wierzytelności stanowią zdaniem pozwanego wynagrodzenie za świadczone usługi w okresie od czerwca 2015 do listopada 2016 r. i w konsekwencji roszczenia te przedawniły się najpóźniej w listopadzie 2018 r., zatem w ocenie Sądu Okręgowego oświadczenie o potrąceniu na mocy art. 502 k.c. było bezskuteczne.

Mając na uwadze aktualne stanowisko judykatury nie można uznać, że Sąd I instancji prawidłowo zastosował przepis art. 502 k.c. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 marca 2019 r. (sygn. akt II CSK 41/18) stwierdził, że dla zgłoszenia wierzytelności do potrącenia wystarczy - pomimo treści art. 498 k.c. - aby wymagalna była wierzytelność potrącającego, w odniesieniu zaś do wierzytelności przeciwstawnej zachodzi tylko możliwość zaspokojenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2004 r., IV CK 362/02, nie publ. oraz z dnia 3 kwietnia 2014 r., V CSK 242/13, LEX nr 1467141). Brak wymagalności wierzytelności wzajemnej (wierzytelności strony powodowej) nie stanowi przeszkody do potrącenia wówczas, gdy potrącający (pозwani), jako dłużnicy mogliby ją zaspokoić. Innymi słowy w okolicznościach sprawy oznacza to, że należy wziąć pod uwagę, nie chwilę wymagalności wierzytelności strony powodowej, lecz chwilę jej powstania. Istotna jest zatem chwila powstania takiej wierzytelności, nie zaś jej wymagalność.

Gdyby zatem uznać wierzytelności pozwanego wynikające z wystawionych w 2012 r. oraz w 2013 r. faktur za istniejące, to możliwe byłoby ich potrącenie z wierzytelnością powoda wynikającą z zawartej między stronami w dniu 20 grudnia 2011 r. (k. 33) umowy pożyczki.

Wyżej wskazane rzekome wierzytelności pozwanego były wymagalne po upływie terminu do zapłaty wskazanego w fakturach, zaś wierzytelność powoda istniała do kwoty 1.000.000 zł już od dnia 20 grudnia 2011 r. Potrącenie rzekomych wierzytelności wynikających z wystawienia przez pozwanego faktur (k.112-132), było zatem możliwe na gruncie 502 k.p.c., gdyż potrącenie mogło już mieć miejsce po postawieniu wierzytelności potrącającej w stan wymagalności wobec faktu, iż wierzytelność strony powodowej istniała w związku z udzieleniem pozwanemu przez powoda pożyczki na mocy umowy z dnia 20 grudnia 2011 r.

Niemniej jednak bezskuteczność potrąceń pozwanego, co również zauważył Sąd I instancji, wynikała z faktu, że pozwany nie wykazał w toku procesu istnienia wierzytelności objętych jego oświadczeniami o potrąceniu. Dowodu co do istnienia i wysokości tych wierzytelności nie mogą stanowić podpisane wyłącznie przez stronę pozwaną faktury, wobec konsekwentnego stanowiska strony powodowej, że powód nigdy nie był dłużnikiem pozwanego na kwotę 1.843.054,51 zł. Wobec braku podpisu strony powodowej na fakturach zgromadzonych w aktach sprawy nie można stwierdzić, że powód te faktury zaakceptował i doszło między stronami do zawarcia umów sprzedaży czy też umów o świadczenie usług w tym zakresie i w wysokości wynikającej z twierdzeń pozwanego. Stwierdzić należy, że pozwany nie wykazał w niniejszym postępowaniu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości wierzytelności, które zawarł w oświadczeniach o potrąceniu.

W tym miejscu wskazać należy, że sąd odwoławczy dokonał oceny poprawności i zasadności oddalenia wniosków dowodowych pozwanej spółki dotyczących powołania biegłego rzeczoznawcy majątkowego oraz zobowiązania powoda do przedstawienia rejestru faktur Vat za lata 2016-2017. W świetle zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego stwierdzić należało, że słusznie sąd I instancji uznał, że dowody te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy pozwana nie udowodniła, że świadczyła na rzecz powoda usługi w zakresie magazynowania towarów w określonej ilości i asortymencie, nie przedstawiając na tę okoliczność żadnej umowy, natomiast powód kategorycznie i konsekwentnie przeczył, aby taka umowa została przez strony zawarta. Obowiązek wykazania tych twierdzeń spoczywał w myśl art. 6kc na pozwanej, czemu ta nie sprostała w toku przeprowadzonego w tej sprawie postępowania.

Z powyższych względów apelacja pozwanej jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 par.1 i 3 w zw. z art. 108 par.1kpc obciążając nimi w całości pozwaną, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

Umieściła w Portalu Informacyjnym:

Sekretarz sądowy

Karolina Budna

Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.